

Móra Ferenc

Ki álmodta a legszebbet

Hangos mese

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/ki_almodta_a_legszebbet)

Sokat változtak a budai erdők azóta, mióta Mátyás király kergette bennük az őzet meg a szarvast. Abban az egyben bizonyos nagyon megváltoztak, hogy most már nem lakik bennük se szarvas, se őz. Hanem abban meg egy cseppet se változik, hogy ma is könnyebb köztük eltévedni, mint eligazodni.

Megesett biz az egyszer Mátyás királyon is, hogy akárhogy tudakozta kifelé az utat a rengetegből, ott lepte az éjszaka. Szerencse, hogy szép, csillagos nyáréj volt, amit vétek lett volna szobában tölteni. Többet ért a pattogó rőzsetűznél heverészni, ahol az udvari

vadászok mindjárt nyársra húzták a vadat. Kristályvízzel a csörgő hegyi patak szolgált, s hogy hiányosság semmiben se legyen, a falatozás végeztével Nekemiás mester is odatelepedett a király lábához, az udvari csillagász.

- No, tudós mester - intett neki Mátyás -, hadd lássuk, el tudsz-e altatni a tudományoddal!

Tudós Nekemiás mester csakugyan locsogott-fecsegett is a csillagokról annyit, hogy az udvari vadászok mind elaludtak bele. De még a fülemilék is elhallgattak, még a patak is halkabban mormogott, mikor egyszerre csak megszólalt a király:

- Azt mondd meg, mester, ha olyan nagy tudós vagy: micsoda tűzpillangók röpködnek ott az erdő mélyében?

Nekemiás mester nem szólt arra semmit, hanem horkantott akkorát, hogy a király a kardjához kapott.

- Azt gondoltam, vaddisznó! - ütött a mester vállára, de az még összebb görnyedt, olyan jóízűen aludt a jámbor.

- Mégiscsak magamnak kell megnéznem azokat a tűzpillangókat! - ugrott talpra Mátyás, s kezébe kapva a puskáját, szép csendesen nekivágott a sűrűnek.

No, a tűzpillangók nem voltak valami ijedős teremtések. Annál nagyobb rajokban röpködtek, minél közelebb ért hozzájuk Mátyás, s utoljára úgy nekibátorodtak, hogy a király arcába is beleröppentek.

- Ohó - hessegette el őket magától a király -, hiszen nem pillangók vagytok ti, hanem szikrák!

A tűzpillangók csakugyan egy nagy máglyából táncoltak kifelé, amely az erdő közepén

úgy lobogott, mintha óriások lobogtatnának valami piros kendőt. Három szénégető legény hevert a máglya körül: azok meg igazi óriásoknak tetszettek a piros fényben.

- Jó estét, jó emberek - lépett oda hozzájuk Mátyás -, no, mire végzitek?

A jó emberek nagyon szűken eresztgették a szót a foguk közül. Nem csinálnak biz ők egyebet, mint feketét a fehérből. Fekete szenet a szép fehér fahasábokból.

- No, ennél különb mesterséget is tudnék - telepedett közéjük a király. - Nem fákat kellene nektek vágni, hanem törököt.

- Mivel, atyafi? - mordult rá az egyik legény. - Fejszével-e vagy fűrésszel?

- Hja, legények, nem a fegyver teszi a katonát, hanem a jóra való katonának a király adja a fegyvert! Látjátok, hogy engemet is hogy fölékesített Mátyás király.

Ezzel szétlebbentette magán a köpönyeget, s kicsillantotta alóla az aranyos kardot, az elefántcsontos puskát. A három legénynek összevillant a szeme, s mindjárt közelebb hívták Mátyást a tűzhöz.

- De bizony legjobb lesz, ha az éjszakát itt tölti, katona uram. Futja a derékalj mindnyájunknak, de még a takaródzót se húzzuk le egymásról.

No, az igaz is volt, mert a derékalj a puha pázsit volt, a takaródzó meg a csillagos ég. Aludt is a király olyan jóízűt, hogy még a feketerigók költögetésére se ébredt fel hajnalban. Hanem arra felébredt, mikor az egyik kormos képű legény oldozgatta le az oldaláról az aranyos kardot.

- Mit csinálsz, te legény? - riadt föl Mátyás, s úgy szórta a szeme haragjában a szikrát, akár a szentjánosbogár. De nem ért az semmit, mert a három legény nagyon barátságosan

nyomogatta lefelé a földre.

- Sose ugrándozzon, katona uram, hanem csak pihenjen szépen. Hiszen nincs nekünk rossz szándékunk, csak igazságot teszünk.

- Hát aztán micsoda tifelétek az igazság?

- Az, hogy reggel ki-ki elmondja, mit álmodott az éjszaka, s annak ha törik, ha szakad, teljesednie kell.

- Szép kis igazság! Hát aztán mit álmodtatok?

- Én csak annyit - nevetett a legöregebb legény -, hogy ez az aranyos kard az én oldalamon ragyogott, s ezzel álltam be katonának Mátyás királyhoz.

S már akkor csakugyan oldalára kötötte a kardot.

- Én meg ezzel a gyöngyös puskával mentem vitézkedni - szólt a középső testvér, s már akkor csakugyan illegette a vállához a puskát.

A legkisebb fiú elszontyolodott, hogy így kisemmizték a bátyjai, hanem ahogy végignézett Mátyáson, egyszerre elrikkantotta magát, mert megakadt a szeme a vadászkürtön.

- Nini, tulajdon ezzel a kürttel álmodtam az éjszaka! Még a zsinórja is csupa ezüst volt, mint ennek.

Mátyás király azonban jó helyen tartotta az eszét, s nagyon vidáman mosolyodott el.

- Hát a szava ilyen volt-e annak a kürtnek, öcsém?

- Majd kipróbáljuk - kapott a szón a legény, s akkorát harsantott a kürttel, hogy az tán Buda váráig is elhallatszott. De a vadásztanyáig biztosan el, mert mire a legény harmadikat harsantott, akkorára már ott termettek a király vadászhajói.

A három szeneslegény négyfelé ugrott, de a király rájuk rivallt, erősebben a kürt szavánál:

- Hohó, ha én meghallgattam a ti álmotokat, ti is hallgassátok meg az enyémet! Azt álmodtam, olyan szorosra kötöttem a nyakravalókat, hogy sose oldódzott meg többet.

Nekemiás mester már akkor kiválasztotta, melyik bükkfa lesz a legmagasabb a három legénynek. Azok meg úgy álltak ott, mint a jégverte búza, s alig hittek a fülüknek, mikor a király szelídebbre fogta a szót:

- Ti sem akartatok nekem rosszat, én se akarok nektek. Olyan feketék vagytok, hogy nem tehetek veletek mást, mint hogy beveszlek benneteket katonának a fekete seregbe.

(A hanganyag itt található: https://varazsbetu.hu/mesetar/ki_almodta_a_legszebbet)